

Малко прѣди обѣдтъ, азъ заобиколихъ апартаментитѣ на тѣхни прѣвъзходителства пълномощницитѣ, за да погледна на направенитѣ приготовления за обѣда. Като прѣминахъ безуспѣшно прѣзъ всичкитѣ стаи, които повече или по-малко можеха да замѣнятъ столовата, отворихъ една нова врата и се намѣрихъ прѣдъ сложената тукъ софра; но тѣй като тази софра бѣше единъ отъ онѣзи голѣми, кржгли и обковани съ мѣдъ подноси, съ които нѣкогажъ си сж служили у насъ и, безъ съмнѣние, изоставена тукъ отъ стопанитѣ ѝ; и тѣй като около тази «тепсия» друга сервировка, освѣнъ нѣколко дървени лѣжници, нѣмаше, то азъ си помислихъ, че съмъ сгрѣшилъ, като съмъ се вмѣкналъ въ столовата на слугитѣ. Като излѣзохъ отъ тази, замирисала се на плѣсенъ, стая, срѣщнахъ прѣдъ вратата дворцовия метръ-д'отель, извѣстния Мехмедъ Ефенди бекеклията, който приличаше като двѣ капки вода на Анри (Henri), прочутия метръ-д'отель въ стария ресторантъ Биньонъ (Vignon), въ Парижъ. Като видѣ недоволната ми гримаса, Мехмедъ-бекеклията твърдѣ насмѣшливо-иронически ме попита: «Нали стола за тѣхни прѣвъзходителства е шикаренъ?» и ми обясни, че единъ отъ пашитѣ пълномощници не искалъ и да слуша за отключването на съндѣцитѣ, изпратени намъ отъ Султана, за да се прѣдставимъ ужъ по-добрѣ.

Припнахъ, отидохъ веднага и разказахъ всичко това на генералъ Неджибъ, който се страшно ядоса отъ разказаното и ми запрѣти да отивамъ на обѣдъ съ голѣмцитѣ—паши; така че прѣзъ всичкото врѣме на осемнадесетъ-дневното ми намиране въ плѣнъ, турскитѣ офицери се хранѣха отдѣлно. А господа високитѣ императорски велможи, поради всичко това, до такава степенъ се разгнѣвиха на насъ, щото, въ желанието си да отмѣстятъ за своя собственъ грѣхъ, заставиха